

Hosteli su, po definiciji, vrsta smeštaja jeftinijeg tipa skromnijeg komfora i kvaliteta smeštaja u poređenju sa hotelima. Usluge hostela namenjene su uglavnom backpackerima, mlađim ljudima, onima koji potražuju samo predah za jednu noć, mada se sve više ljudi bez predrasuda odlučuje za ovaj vid smeštaja, pre svega, zbog popularnih cena. Do pre desetak godina hosteli su bili prava retkost u Srbiji, ali poslednjih godina njihova mreža se sve više širi, a usluge i kvalitet smeštaja koje nude sve se više približavaju hoteskim. Ipak, hosteli nastoje da zadrže svoj prvobitni karakter, a to je prisnost korisnika i osoblja hostela i ležernu, opuštenu atmosferu. Hosteli, čije funkcionisanje se zasniva na smeštaju u višekrevetnim sobama sa zajedničkim kupatilom i dnevnim boravkom, imaju sve više pristalica i smatraju se za prednost zbog mogućnosti ostvarivanja novih kontakata, poznanstava i druženja.

Ideja hostelinga je u Evropi stara preko 100 godina, a prvi hostel u Novom Sadu otvoren je pre pet godina (2007). Iz razloga što su na našim prostorima novina, hosteli za mnoge posetioce predstavljaju nepoznanicu. Neretko gosti, uglavnom iz Srbije i zemalja bivše SFRJ, iznenađeno reaguju na uslove smeštaja u hostelu, očekujući hotelski komfor.

O pravilima ponašanja, nesporazumima i zgodama vezanim za hostele, naša sagovornica, Jelena Premović, office manager City hostela, smeštenog u rustični ambijent Radničke ulice na broju 21, u centru Novog Sada, i najmlađem u familiji ovog tipa smeštaja, kaže:

-Šta podrazumeva hostel kao ugostiteljski objekat? U praksi pružanje usluge prenoćišta sa mogućnošću dodatnih usluga kao što su doručak, ručak i večera, po želji gostiju i u samom objektu.

Ali, do sada se pokazalo da gosti žele sami da organizuju svoje obroke, da ih sami pripremaju u samom objektu ili da probaju lokalnu kuhinju u nekom od restorana. Imali smo situacije u kojima ljudi nisu znali šta je zapravo hostel. Da nisu znali da tu ne mora „po difoltu“ da bude kupatilo u sobi, i da se kupatilo deli sa svim stanarima sprata na kojem se nalazi. Mladi ljudi uglavnom znaju o čemu se radi, a „stariji“, kada smo im objasnili, nisu imali problem da prihvate pravila ponašanja.

Najčešća zabuna, kada je u pitanju smeštaj u hostelu je da nema privatnih soba, koje u principu mogu da postoje, ali se uglavnom podrazumevaju sobe otvorenog tipa. Konkretno, u City hostelu, postoje dve dvokrevetne privatne sobe, ali i one dele zajedničko kupatilo, a sobe se ne zaključavaju, zato što smo mi svakodnevno 24 sata u objektu, koji je zaštićen i video nadzorom i punom garancijom sa naše strane za bezbednost stvari, kako u tim tako i u svim drugim sobama. Privatne sobe se tako zovu iz razloga što par koji je iznajmi takvu sobu je sam u njoj, što nije slučaj sa većim sobama, kojima raspolaže naš Hostel. Četvorokrevetna, šestokrevetna i osmokrevetna soba su otvorenog tipa, i može da se dogodi da budete sami, ali i

da imate društvo, da provedete nekoliko dana sa osobama različitog godišta i pola, a da ih nikada ranije niste upoznali. Događa se da sa tim osobama nemate nikakvih dodirnih tačaka, da nisu poznanici, da nisu došli u isto vreme kada i vi ali, isto tako dešava se da se sklope neka nova prijateljstva. Na svakoj etaži se nalazi zajednički sanitarni čvor, odvojene muški i ženski toaleti, zajednička dnevna soba sa čajnom kuhinjom, i sve to opremljeno najsavremenijim uređajima.

U većini hostela širom sveta, praksa je takva da gosti dobiju ključ od ormana za odlaganje stvari, posteljinu i peškire, i da kada napuštaju sobu sami skidaju korišćenu posteljinu i da je odlažu u za to predviđene vreće. U City hostelu, kao i u Srbiji uopšte, politika hostela je da sami radnici pripremaju sve za dolazak gostiju i spremaju posle njihovog odlaska.

Jedina obaveza našeg gosta je da vodi računa o stvarima unutar objekta (da ne unštava), da vodi računa o svojim stvarima i o stvarima drugih. Svaki gost dobija ključ i od ulaznih vrata i od vrata na spratu, s tim što se kod nas vrata automatski zaključavaju prilikom izlaska. Ko slučajno zaboravi ključ, u City hostelu uvek ima dežurnog da mu otključa.

Potrudili smo se da budemo maksimalno fleksibilni i u pitanju dolazaka i odlazaka gostiju. Mogućnost dolaska je tokom 24 sata. Svakom gostu ćemo izaći u susret i ako dođe u ponoć, pod uslovom da ima mesta. Prema kućnom redu, odjavljivanje je do 11 časova, ali ni to nije striktno. Ukoliko nemamo sledeću grupu, ukoliko smo slobodni, dešava se da ljudi zbog prevoza ostavljaju stvari u hostelu, pa kasnije dolaze po njih.

Nedostatak privatnosti, višestruko se kompenzuje cenom boravka od 10 evra i to stavljamo kao reper ljudima koji imaju primedbu na hostelski tip smeštaja, da za tu cenu ne mogu dobiti niti jedan hotel.

Uopšte, za proteklih nekoliko meseci koliko radimo, malo je bilo primedbi. Izdvojila bih nesporazum sa grupom vozača iz jedne beogradske agencije, koji nisu očekivali višekrevetne sobe, mada su u vreme boravka bili sami u tim istim; da su zatekli krevete na sprat, mada su oni koristili samo donje; da su očekivali konfor koji mogu dobiti u hotelima sa tri i više zvezdica, što podrazumeva serviran doručak, i sl, ali tu se radi o usamljenom primeru, i rekla bih, neobaveštenosti.

Struktura gostiju je raznolika i kreće se od mladih sa rančevima (beck packera), do vrlo uglednih ljudi visokog obrazovanja. City hostel je posetilo nekolicina ljudi iz Zapadne Evrope koji su biciklovima obilazili Balkan, ali iznenađujući je veliki broj poslovnih ljudi. Nedavno nam je gost bio vremešan gospodin iz Holandije, koji je prenoćio u sobi sa većom grupom mladih ljudi i koji je otišao zadovoljan od nas.

Mi još nemamo nikakve konkretne ponude u smislu turističkih obilazaka grada i okoline, uz nekog stručnog vodiča, ali izlazimo u susret pojedinačnim željama naših gostiju, koje usklađujemo sa našim slobodnim vremenom. Imali smo interesantnu posetu mladića iz Lisabona, koji je rekao da ga ne zanimaju ni istorijski spomenici, ni tvrđava već da hoće da oseti duh Novog Sada i mladih ljudi koji žive ovde i zamolio me da ga odvedem u vinski podrum, neki popularan kafić, na pijacu gde bi mogao da oseti autentičnost grada. Njegova poseta je trajala puna dva dana i mada je bilo „dosta vina“, bilo je to zanimljivo iskustvo za mene, a nadam se i za njega.

Posle nešto više od šest meseci rada City hostela, moj utisak je da ta neka gostoprimljivost i srdačnost koju i Igor Erhartič, vlasnik i ja nudimo našim gostima, pomaže da se oni osećaju i više nego dobrodošli, što sigurno ne bi doživeli da su odseli u nekom od hotela. Mnogo puta se desilo, naročito strancima, da planiraju da u našem gradu ostanu jednu noć pa, na kraju krajeva i zbog nas, boravak produže na dva, tri dana i više, i to je negde meni lično najjači utisak - zaključila je Jelena Premović.